

Ladislav Kubíček

Je ve mně tvořitelké nadšení?

Na úmrtních oznámeních často čteme větu „Bud' vůle tvá“. Je to základní zákon, kterým je nutno se řídit, ovšem ne až na konci života, nýbrž od začátku. Tu větu bychom v Otčenáši neměli vyslovovat bezmyšlenkovitě ani fatalisticky. Boží vůle nás může učinit šťastnými. Bůh nedělá zmetky ani nic průměrného. Do každého z nás vložil tvořitelké nadšení a čeká, že s ním budeme spolupracovat. Nemusíme mít strach, že se podřízením Boží vůli osobitě neprojevíme. Naopak. Právě ten, kdo se řídí Božími instrukcemi a svou vůli vloží s nadšením do vůle Boží, ten se nejlépe uplatní a jeho život se stane oslavou Boží. Chce-li se někdo uplatnit bez respektování Autora, sotva to může vyjít. Neví, co je náplní dalšího dějství, a ke své pyšné koncepci ani nemůže mít připravené spolupracovníky a podmínky. Proto zásadně - bud' vůle tvá! Jsem opravdu přesvědčen, že právě ona je pro mě tím nejšťastnějším řešením?

Žijme své věčné povolání

Uvědomujeme si svou velikost a hodnotu? Svatý Pavel v 1. kapitole listu Efesanům říká, že „už před stvořením světa si nás Bůh pro naše spojení s Kristem vyvolil a také předurčil“. Proč to udělal? Věděl, že na Boží lásku odpovím svou láskou? Věděl, že se vykašlu na lidské ohledy, na nějaké komplexy a budu věrně v souladu s Boží vůlí žít své věčné povolání? Platí to o mně? V 8. kapitole listu Římanům to sv. Pavel dále rozvádí. Tvrdí, že „těm, kteří milují Boha, všecko napomáhá k dobrému“. A o pár řádků dál říká: „Ty, které si vyhlédl a předurčil, také povolal, a ty které povolal, také ospravedlnil a ty, které ospravedlnil, také uvedl do slávy.“ Stojím o to? V Písmu čteme o tom, jak Kristus zajásal v Duchu svatém a velebil Otce, že tyto věci zjevil prostým, a zatajil je těm zdánlivě chytrým. Nejsme někdy i my ti „hrozně chytří“? (z knihy *Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?*)

Richard Rohr

Ježíšovo zaslíbení

Ježíš přislíbil, že kdykoli budeme slavit eucharistii, bude nám přítomen. Taková byla neochvějná víra katolické církve od novozákonních dob. Eucharistie je v centru naší církve, a to zcela po právu. Dává nám sílu společenství, sílu navzájem se chápat jako universální lid – napříč národy a rasami. Dává nám sílu uzdravení a smíření. Pokaždé, když slavíme eucharistii, se církev opětovně rodí jako lid Boží, jako velká rodina kolem rodinného stolu, oltáře.

Ježíš nám v eucharistii dává sebe sama, aby nám připomenul, že se stáváme tím, co jíme. Jsme jeho Tělem, jsme jeho tkáně pro život světa. Když tento pokrm jíme, jsme spojeni s křesťany celého světa, kteří právě v tu dobu tutéž eucharistii slaví v mnoha různých jazycích a zemích. Někdo řekl, že kdybychom eucharistii skutečně rozuměli, jak by pak vůbec mohly být války? Jak vůbec můžeme vyjít do tohoto světa a zabít lidi, kteří jedli z tohoto chleba a pili z téhož kalicha? Eucharistie definuje lidstvo jako jedno tělo, jeden lid, a pokud člověk toto tělo nenávidí, nenávidí Tělo Krista samého. Eucharistie je dar, který nás činí svatým a universálním lidem.

(meditace pro pátek v oktávu velikonočním)

Život na druhé straně smrti

Věčný život, život, který Panna Maria přináší na tento svět, je životem, který je na druhé straně smrti. Je pro ty, kdo dovedou čelit smrti, démonům, temnotě, a přece žijí. Takovou cestu nemůžeme podnikat bez matky.

Cokoli nacházíme v Ježíšových očích, muselo být předně v očích Mariiných. Matčino vidění života se mocně přenáší na děti. Maria musela být duchovním vůdcem, tím, kdo dával Ježíšovi vizi, kdo Ježíše učil věřit. To, co bylo patrné v jeho očích, muselo být nějak předem i v očích Mariiných. A v očích obou pak muselo být i to, co oba o Bohu věřili.

Maria nás drží nahé na obou koncích našeho života: jako Madona, která nás přenáší do života; jako smutkem sklíčená matka Piety předávající nás smrti. Rozvíjí naši schopnost cítit, rozumět bolesti lidství, soucítit s ním. Chová radost v hloubi, kam smrt nemá přístup. Ježíš se učí pohledem na Marii.

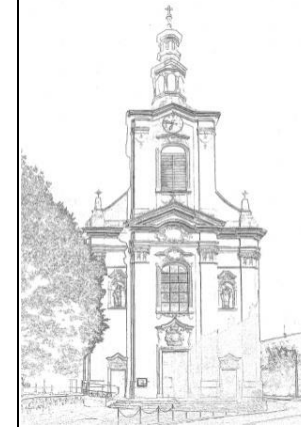
Matka trpícího Služebníka nás učí důvěřovat životu, důvěřovat jeho prostoru, říci mu ano, a na druhé straně též důvěřovat smrti. Ale život, jemuž nás učí důvěřovat, není životem snadno vytvořeným. Není to jen tak život, který se odehrává v okamžení. Je to život na druhé straně smrti, a proto nezničitelný.

Matka nás učí i tím, jak stojí u paty kříže. Beze slova; ona jednoduše důvěřuje, dává prostor a ticho. Je přítomna. Církev bez Marie je církví techniky, produktu a funkce. Je to církev poháněná k vítězství a ovládnutí. Je příliš racionální, ideologická; je posedlá usilováním, namísto aby důvěřovala. Víra tu není k překonávání překážek; je tu k jejich zakoušení. Církev bez Marie nerozumí víře; nerozumí lásce. A proto ani nerozumí vzkříšení.

(meditace pro sobotu v oktávu velikonočním)

Václav č. 14 (2021)

4. 4. 2021

Týdeník

římskokatolické farnosti sv. Václava v Lovosicích Zahradní 32/2

410 02 Lovosice

web: farnostlovosice.cz

Slavnost

Zmrtvýchvstání Páně

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30

Út, St, Čt 8:00

Pá 16:30

Modlitební skupina

Pá 15:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD MILEŠOV

V době karantény nebude.

- 4. 4. 2021 Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – mše svatá v 10:30 v kostele sv. Václava.
- 5. 4. 2021 Pondělí velikonoční – mše svatá v 9:30 v kostele sv. Václava.
- 6. 4. 2021 úterý velikonočního oktávu - mše svatá nebude!
- Projekt **Vlčí doupe** přináší skrze videa radostnou zvěst o Boží lásce. Pro děti i dospělé. Provází P. Roman Vlč. <http://vlcidoupe.cz/>

David Wilkerson: Dýka a Kříž

10. Evangelium zasahuje II

Skutečně, toto přikázání lásky neznělo vůbec reálně v místnosti naplněné nenávisť. Neznělo to lidsky možně.

„Nemůžeme toho dosáhnout svou vlastní snahou“, připustil jsem. „To, o čem teď mluvím, je Boží láska. Nemůžeme si ji sami vydobýt. Musíme Boha prosit, aby nám ji dal.“

Když jsem tuto myšlenku vyslovil, poznal jsem, že vlastně byla určena pro mne. Vzpomněl jsem si na lekci, kterou mi dal Jo-Jo. My lidé můžeme udělat pro sebe i pro druhé jen moc málo. Jen těžko svá srdce a svou mysl přinést Bohu, ale pak je u Něj musíme zanechat. Sklonil jsem hlavu právě tak, jako tenkrát na ulici. Chtěl jsem shromáždění ukončit.

„Pane Ježíši, nemohu už udělat víc. Pozval jsem ty mladé a teď chci ustoupit. Přijď, Duchu svatý! Jen Ty sám se můžeš dostat do srdce některého z hochů nebo děvčat. Jen Ty sám znáš cestu.“

Tři minuty někdy mohou být neuvěřitelně dlouhá doba. Stál jsem před svými posluchači se skloněnou hlavou právě tři minuty. Neřekl jsem jediné slovo, nepohnul jsem se. Jen jsem se modlil, tiše a pokorně. Už mne netrápilo, že se někteří z mých posluchačů smáli. A ani mne nepřekvapilo, když se teď aréna začala pomalu uklidňovat. Začalo to v prvních třech řadách: zaslechl jsem Izraelův hlas: „Dobrá, kluci, nechte toho!“

Uklidnění se šířilo dozadu a na balkóny. Než uplynuly tři minuty mé modlitby, byla celá hala v naprostém tichu.

Pak jsem zaslechl, jak někdo pláče. Otevřel jsem oči; v prvním řadě škubal z kapsy kalhot kapesník Izrael. Když ho vytáhl, velmi hlasitě se vysmrkal; pak mrkal a potahoval.

Pokračoval jsem v modlitbě: „Pane, dotkni se jich všech!“

V tu chvíli vytáhl kapesník Nicky. Nemohl jsem uvěřit svým očím a podíval jsem se znovu. Opíral se o hůl, potahoval, pomrkal a byl vzteklý sám na sebe, že pláče. Jeden z chlapců mu dal ruku na rameno. Nicky ho však setřásl. Poznám jsem, že bych teď měl něco říci.

„Ano, cítili jste Ho. Je v této místnosti, přišel sem kvůli vám. Chcete-li, aby se váš život změnil, teď je čas. Vstaňte a pojdte kupředu!“ Izrael neváhal. Vstal a rozhlédl se po svém gangu. „Hoši“, zvolal, „tři roky jsem byl vaším vůdcem. Když řeknu „jděte“, tak jdete. Souhlasí?“ „Souhlasí“, odpověděli Mau-Mau. „Dobrá. Já jdu teď dopředu a vy se mnou. Jdeme!“

Vyskočili jako jeden muž a následovali Izraele. Vlastně oni ho nenásledovali, oni s ním závodili; strkali se, kdo bude první. Díval jsem se, bude-li mezi nimi Nicky. Byl.

Bylo to nakažlivé. Více než třicet chlapců z různých gangů pak mířilo do šaten, kde už čekali pracovníci ze sborů. Byli jsme

náhle zaplaveni. Chodil jsem od jedné místnosti ke druhé, abych pomohl, kde se dalo. Musel jsem si uvědomit zvláštní věc: kupředu přišly pro nový život tucty chlapců, ale jenom tři dívky. A teď jsem zaslechl z haly hvizd a vstrčil hlavu do dveří právě včas, abych zahlédl, jak si jedna z dívek rozepjala blůzu a volala na chlapce: „Nechte tamto a pojdte sem!“

Ostatní dívky se toho chytly a než jsme stačili něco udělat, odtáhly několik hochů pryč. Byla to záhada. Zdá se mi, že dívky pocítily docela obyčejnou žárlivost, když nás slyšely mluvit o lásce. Nechtěly se o lásku s nikým dělit a tím jediným způsobem, který znaly, bojovaly o ty ubohé a chatrné drobty „lásky“, které měly.

Obrácení Nickyho pro mne bylo nejméně očekávanou věcí. Stál tam, úšklebek ve tváři a říkal svým zastřeným, koktavým hlasem: „Odevzdávám své srdce Bohu, Davide.“

Nemohl jsem mu uvěřit. Změna byla příliš náhlá. Tahal ze své věčné cigarety, kouř vypouštěl koutkem úst a přitom mi vyprávěl, že se v jeho srdci stalo něco nového. A co omamné drogy? Krádeže a loupežná přepadení? Opilství a sadismus? Nicky musel číst mé myšlenky, protože se začal bránit - jediným způsobem, který znal, zaklením: „Zatraceně, Davide, dal jsem opravdu své srdce Bohu!“

„Dobrá, Nicky, dobrá!“

Chtěl jsem je nějak povzbudit a tak jsem požádal Izraele i jeho, aby šli se mnou. Jim i každému z Mau-Mau, kteří přišli kupředu, jsem dal po výtisku Bible. Měli jsme dva druhy: malé kapesní vydání a pak jedno mnohem větší. Ty malé hoši nechtěli. „Dej nám ty velké, Davide, ať lidé dobře vidí, co to máme.“

S těmito slovy si vzali své nové Bible pod paže, mnozí z nich si zapálili cigaretu a odešli. Druhý den časně ráno zazvonil telefon. Paní Ortezová nahlédla do mého pokoje:

„Davide, volá policie!“ Policie!

Srdce se mi zastavilo. A slova, která jsem uslyšel, když jsem doklopýtal k telefonu, mne nijak nepovzbudila. Nějaký poručík se mne tázal, zda znám gang Mau-Mau. Když jsem přisvědčil, požádal mne, abych k němu hned přišel.

Na okrsku Edwardovy třídy už bylo dobrého půl tuctu chlapců z gangu. Rychle jsem kolem nich přešel a představil se u přepážky. Dozorčí zavolal poručíka a poručík shromáždil celou posádku. Pak mi nabídl ruku: „Reverende, chci vám potřást pravicí.“ Přijal jsem jeho nabídku a on mi ji dlouho tiskl. „Jak jste to dokázal“ zeptal se. „Před několika měsíci nám chlapci vyhlásili válku. Léta jsme s nimi měli jenom trápení. Dnes ráno tady všichni nastoupili - a víte, co chtěli? Chtěli, abychom se jim podepsali do jejich Biblí!“

Podíval jsem se na Nickyho, na Izraele, na hochy, kteří tu byli s nimi. Všichni se na mne přátelsky šklebili.

„Dejte nám vědět, kdykoliv byste potřeboval naši pomoc - třeba při uspořádání pouličního shromáždění“, řekl mi ještě poručík. Když jsme se pak všichni vraceli do ulic Brooklynu, zahlédl jsem dozorčího seržanta, jak v údivu potřásá hlavou. Později jsem se dozvěděl, že chlapci četli ve svých Biblích skoro celou noc. Zvláště je uchvátily starozákonní příběhy.

„Davide“, volal Izrael, „já jsem v Bibli! Podívej, mé jméno je na mnoha místech!“

Když jsem toho večera volal Gwen do nemocnice, byl jsem tak plný našich shromáždění, že jsem těžko mohl mluvit o něčem jiném. „Včera jsi tu měla být!“ řekl jsem jí.

„Měla jsem teď trošku rušno, víš, Davide,“ odpověděla, „připomeň mi, abych ti o tom někdy vyprávěla - až zase jednou sestoupíš zpátky na Zem.“

Z dusných ulic New Yorku jsem projel do chladných hor Pensylvánie bez zastávky. Mohl jsem se radovat z pozorování přírodních kontrastů. Každý kilometr cesty jsem však myslel na Buckboarda a Stagecoache, na Nickyho a Izraele, na Marii, Jo-Jo i Angela. Na všechny ty chlapce a dívky, jejichž životy byly teď tak těsně spojeny s mým.

Doma v Philipsburgu to bylo totéž. Seděl jsem ve stínu stromů na dvoře, cucal oranžádu, kterou mi Gwen připravila a hlídal syna, spícího v koši. V duchu jsem však byl zase kdesi v New Yorku, u té mládeže, bojující za právo sedět v jednom špinavém koutě veřejného parku.

„Tvoje fara je v Philipsburgu“, připomněla mi jemně Gwen jednou večer, když jsem se půl hodiny hlasitě strachoval o Angela. Rozhodl se stát kazatelem, neměl však peníze na studia. „Nesmíš zanedbávat vlastní sbor!“

Gwen měla samozřejmě pravdu. Snažil jsem se proto příštích šest měsíců vložit všechny své síly do služby doma. Byla to uspokojující práce, měl jsem ji rád, ale to druhé místo se mi nikdy z mysli neztratilo. Jednou mi kdosi z mých farníků řekl: „Všiml jsem si, že věci tady kolem nás vás nikdy tolik neuchvátily jako ta mládež ve městě.“

Polkl jsem. Nenapadlo mne, že by to na mně mohlo být vidět. Ať už to však bylo vidět nebo ne, usídlila se ve mně myšlenka, která mne dost poplašila: seberu rodinu a přestěhujeme se do New Yorku. Budu tam sloužit mládeži v plném úvazku. Možná, že jim nikdy nebudu moci opatřit jejich vlastní dům, proč bych však s nimi nemohl pracovat na ulicích?

...

(z knihy D. Wilkersona Dýka a kříž)